

"Poruncește să vin la tine pe apă"

Comentariu evanghelic al P. Alberto Maggi OSM

Mt 14,22-33

22 (După ce mulțimea a mâncat), îndată îi zorea pe discipoli să urce în barcă și să meargă înaintea lui pe țărmul celălalt, până ce el va da drumul mulțimilor. 23 După ce a dat drumul mulțimilor, s-a urcat pe munte, singur, ca să se roage. Când s-a înserat, era acolo singur. 24 Barca se îndepărtase deja de uscat, la mai multe stadii, zguduită de valuri, deoarece vântul le era împotrivă. 25 Pe la straja a patra din noapte, [Isus] a venit la ei, umblând pe mare. 26 Văzându-l că merge pe mare, discipolii s-au tulburat, spunând că este o fantasmă și, de frică, au început să strige. 27 Dar Isus le-a vorbit îndată: „Curaj! Eu sunt, nu vă temeți!”

28 Atunci Petru i-a răspuns: „Doamne, dacă ești tu, poruncește să vin la tine pe apă”. 29 El i-a zis: „Vino!” Coborând din barcă, Petru a început să umble pe apă și a venit spre Isus. 30 Dar, văzând vântul puternic, s-a înspăimântat și, pentru că a început să se scufunde, a strigat: „Doamne, salvează-mă!” 31 Îndată Isus a întins mâna, l-a apucat și i-a zis: „Om cu puțină credință, de ce te-ai îndoit?” 32 Când s-a urcat în barcă, vântul a încetat, 33 iar cei care se aflau în barcă i s-au închinat spunând: „Cu adevărat ești Fiul lui Dumnezeu!”

Mesajul lui Isus este un mesaj universal. El nu a venit să restabilească împărăția lui Israel, ci să inaugureze Împărăția lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu înseamnă că iubirea sa este universală, nu numai pentru extensia sa, ci pentru calitatea sa, este pentru toți. Așadar Isus vrea să comunice această iubire deasemenea și păgânilor, dar se confruntă cu rezistența discipolilor.

Este ceea ce scrie Matei în capitolul 14, versetele 22-33. **Îndată după**, ar fi imediat după prima conddividere (împărțășire) a pâinilor, **îi constrânge (zorea) ...**, Isus trebuie să constrângă discipoli să facă ceva ce ei nu vroiau, **să urce în barcă**, barca este imaginea comunității creștine, **și să meargă înaintea lui pe țărmul celălalt**. Iată de ce trebuie să-i constrângă. Pe țărmul celălalt, țărmul oriental al lacului Tiberiadei, este pământ păgân și discipoli nu vreau să audă că trebuie să meargă către păgâni, și mai ales nu vreau ca episodul conddividerii pâinilor, în care Isus a anticipat de a se face pâine, aliment de viață pentru poporul său, să fie extins și la păgâni.

După ce a dat drumul mulțimilor, s-a urcat pe munte, muntele nu ne este indicat și reprezintă muntele fericirilor, unde Isus a anunțat mesajul său, **singur**. Singur sau deoparte este un termen tehnic folosit de evanghelist care indică mereu rezistență, ostilitate din partea discipolilor. **Ca să se roage**. Isus în evanghelia lui Matei, se roagă doar de două ori: aici și în Ghețimani, și mereu în momente de criză pentru propriul grup.

Când s-a înserat, indicația a fost dată și deci este superfluă, dar evanghelistul vrea să recheme efectul ultimei cine a Domnului, **era acolo singur**. Așa cum Isus va fi singur în Ghețimani, va fi singur și aici, discipoli îl însoțesc dar nu-l urmează. **Barca se îndepărtase deja de uscat, la mai multe stadii, zguduită de valuri, deoarece vântul le era împotrivă**.

Ce este acest vânt? Termenul vânt în pasaj va apărea de trei ori, deci înseamnă totalitate. Vântul este contrar, așadar reprezintă rezistența discipolilor care nu vor să audă de a merge spre păgâni. Ei se gândeau la supremația lui Israel, la dominarea lui Israel asupra celorlalte popoare, și nu se gândeau să meargă să servească popoarele păgâne. Iată vântul contrar.

Pe la straja a patra din noapte, la sfârșitul nopții ... Dumnezeu este cel care a ajutat la ivirea zorilor ... **[Isus] a venit la ei, umblând pe mare**. Indicația este prețioasă pentru că în cartea lui Iov se spune că Dumnezeu este unicul, singurul care umblă pe mare. Marea reprezintă caosul, ceea

ce era imposibil omului să stăpânească, unicul care putea să umble pe mare era Dumnezeu. Așadar evanghelistul vrea să spună că Isus manifestă condiția sa divină.

Dar, văzându-l că merge pe mare, discipolii s-au tulburat, spunând că este o fantasmă și, de frică, au început să strige. De ce aceasta? Pentru că pentru discipoli, care nu au înțeles încă cine este Isus, este imposibil pentru un om să aibă condiția divină. Ei se gândesc că Isus este un trimis al lui Dumnezeu, un profet, dar că Isus este Dumnezeu, încă nu l-au înțeles.

Așadar se gândesc că este un spirit fiindcă este imposibil pentru om să aibă condiția divină. Dumnezeu era atât de departe de oameni încât a-și imagina că se poate manifesta într-o creatură umană pentru ei era imposibil. **Dar Isus le-a vorbit îndată: „Curaj! Eu sunt,** eu sunt este numele lui Dumnezeu, este numele cu care Dumnezeu răspunde lui Moise în faimosul episod al rugului aprins și în cartea Deuteronomului Domnul spune: **”Vedeți că eu Sunt și nici un alt Dumnezeu este alături de mine”.**

Așadar Isus confirmă condiția sa divină, **Eu sunt, curaj, nu vă temeți!”**

Atunci Petru, adică Simon prezentat cu supranumele negativ care înseamnă că face ceva contrar lui Isus, **i-a răspuns: „Doamne, dacă tu ești ... , exact precum diavolul în deșert ”Dacă tu ești Fiul lui Dumnezeu”.** Petru începe acțiunea sa de satană, de a-l tenta pe Isus, va fi singurul discipol care va merita epitetul de ”satană”, **”Satană, întoarce-te și te pune în spatele meu!”.**

Și Petru îl sfidează, îl tentează, **dacă ești tu,** exact precum diavolul în deșert, **poruncește să vin la tine pe apă.** Vrea să aibă condiția divină, dar crede că aceasta se obține printr-o impunere de sus. Isus îl invită, Petru începe să meargă pe apă. **Dar, văzând vântul puternic,** vântul puternic este cel pe care Isus în parabola casei construite pe stâncă, pe piatră indică o aversitate normală care se abate asupra vieții creștinului, dar dacă casa este construită pe piatră, aceasta rămâne intactă.

Dacă în schimb este construită pe nisip se prăbușește. Ei bine, Petru a construit casa sa pe nisip. Văzând așadar dificultățile, **s-a înspăimântat și, pentru că a început să se scufunde, a strigat: „Doamne, salvează-mă!”** Isus l-a chemat pe Simon să fie pescar de oameni și este unicul care trebuie să fie pescuit. **Îndată Isus a întins mâna, l-a apucat și i-a zis: „Om cu puțină credință, de ce te-ai îndoit?”** Petru este singurul care merită de două ori această mustrare **Om cu puțină credință.**

Așadar cel care a fost chemat să fie pescar de oameni a trebuit să fie pescat de Isus. **Când s-a urcat în barcă, vântul a încetat,** când în comunitate este prezența lui Isus este El care ne conduce, care dirijează comunitatea, ostilitățile încetează.

Iar cei care se aflau în barcă, deci nu Petru, **i s-au închinat,** recunosc în El condiția divină, **spunând: „Cu adevărat ești Fiu lui Dumnezeu!”**, lipsește în limba greacă articolul determinativ. Nu este Fiul lui Dumnezeu, cel așteptat de tradiție, un Mesia violent, care face justiție, ci este Fiu de Dumnezeu, o modalitate a lui Dumnezeu de a se manifesta complet nou care va fi în final cunoscută de discipoli aici și deasemenea de soldați în momentul învierii lui Isus.